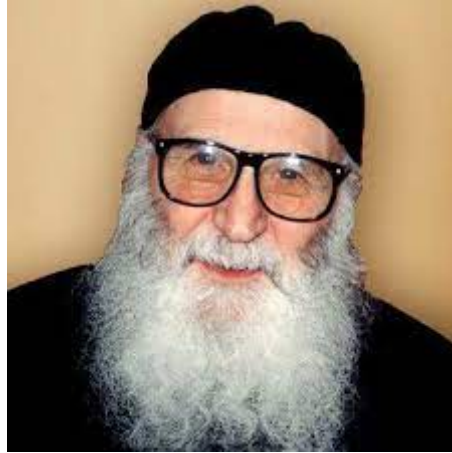
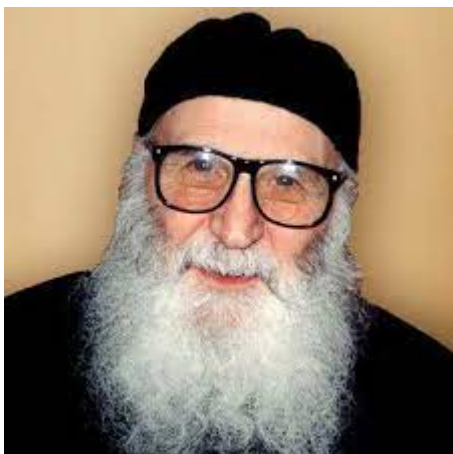

Η σχέση τῆς ὑπακοῆς με τὴν ἀγάπη (Ἄρχιμανδρίτης Εὐσέβιος Βίττης)

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία](#) / [Θεολογία και Ζωή](#) / [Ορθόδοξη πίστη](#)

Ὅ,τι ἀποδεικνύει τὴν ὑπακοὴ «καθ' ὑπερβολὴν ὁδὸν» πρὸς τὴν τελειότητα καὶ τὴν ἐλευθερία εἶναι ἡ ἀγάπη. Ἡ ἀγάπη εἶναι καὶ κόρη καὶ μητέρα τῆς πνευματικῆς ἐλευθερίας καὶ μόνο μέσα στὸ χῶρο τῆς ἀναπτύσσεται. Καὶ ἂν κάπου πρέπει νὰ ὑπάρχει ἡ ἀγάπη ὡς ζωοποιὸ στοιχεῖο, αὐτὸ εἶναι ἡ ὑπακοή. Ἡ ὑπακοή δὲν εἶναι, δὲν πρέπει νὰ εἶναι, καρπὸς καταναγκασμοῦ, ἀλλὰ ἀμοιβαιότητος καὶ βαθειᾶς ἐν Χριστῷ ἀγάπης. Πῶς θὰ δείξει κανένας ἀγάπη στὸν Θεό, ποὺ δὲν τὸν βλέπει, ἂν δὲν δείξει διὰ τῆς ὑπακοῆς ἀγάπη στὸν πρεσβύτερο ἀδελφὸ καὶ πνευματικὸ του πατέρα, ποὺ τὸν βλέπει καὶ εἶναι μπροστὰ του, ἕτοιμος νὰ τὸν βοηθήσει;

Ἡ ὑπακοή δὲν εἶναι παθητικὴ ἀρετὴ, ἀλλὰ θετικὴ ἐνέργεια καὶ πράξη. Καὶ πρέπει ὁ κάθε ὑπακούων νὰ προπορεύεται τῆς ὑπακοῆς. Αὐτὸ σημαίνει πῶς πρέπει νὰ τὴ σκέπτεται, νὰ τὴ θέλει ὅσο γίνεται περισσότερο, νὰ ὑποτάσσει εὐχαρίστως τὶς δραστηριότητές του σ' αὐτήν, νὰ ζητάει τὴν εὐλογία τοῦ Κυρίου, ποὺ ἀποτελεῖ τὴν

ἀπόλυτη προσωποποίηση τῆς ὑπακοῆς. Καὶ προπάντων νὰ ἀγαπάει. Χρειάζεται ἀκόμη νὰ εἶναι ἐγρήγορος, πράγμα πολὺ δύσκολο γιὰ κάποιες φύσεις καὶ ιδιοσυγκρασίες πού τὶς συνέχει ὁ ἀτομισμὸς, ἡ βραδύνοια, ἡ νωθρότητα καὶ ἄλλες ἀντίστοιχες ὄχι θετικὲς ιδιότητες.

Ἄπευθυνόμενος κανένας στὸν πνευματικὸ του καθοδηγὸ, δὲν πρέπει νὰ τὸ κάνει μόνο γιατί ἐμπιστεύεται στὴν κρίση του καὶ θὰ τοῦ δώσει καλὲς συμβουλές ἢ θὰ τοῦ λύσει ἐνδεχομένως κάποια σοβαρὰ προβλήματα, ἀλλὰ γιατί θέλει νὰ δοκιμάσει τὴν ἀγάπη του στὸν Χριστό, πέρα ἀπὸ συναισθηματισμούς, ὑποτάσσοντας ἐνεργὰ καὶ θεληματικὰ τὸν ἑαυτό του σὲ αὐτόν. Διὰ μέσου τῆς ἐπιδοκιμασίας τοῦ πνευματικοῦ καθοδηγοῦ δέχεται ὁ ὑπακούων τὴν εὐλογία τοῦ Κυρίου γιὰ ὅ,τι κάνει.

Μπορεῖ νὰ παρουσιασθεῖ κάποιος σοβαρὸς πειρασμὸς στὴν ὑπακοή. Ποιὸς; Ἄν μᾶς ζητηθῆ κάτι πού θὰ μᾶς φανεῖ ὑπερβολικὸ ἢ ἀντίθετο ἀπὸ τὴν ἀλήθεια ἢ ἀπὸ τὸ κατὰ τὴν κρίση μας σωστό. Ἄν, ἀφοῦ συζητηθῆ κάποιο ἀμφισβητήσιμο θέμα, ἡ ἐντολὴ παραμένει, ὁ ὑποτασσόμενος πρέπει νὰ προχωρήσει παρὰ τὶς τυχόν θεωρητικὲς ἢ ἄλλες δυσχέρειες, πού ὁ ἴδιος νομίζει πὼς ὑπάρχουν. Πρέπει νὰ προχωρήσει μὲ τὴ βεβαιότητα τῆς εὐλογίας τοῦ Κυρίου, στὸ ὄνομα τοῦ ὁποίου ἀσκεῖται ἡ ὑπακοή. Ἐπειδὴ δὲ μὲ τὴν ὑπακοή δὲν κινούμεστε σὲ καθαρὰ ἀνθρώπινο χῶρο, ἀλλὰ μὲ τὴν πεποίθηση καὶ τὴ διάθεση νὰ γίνεται σὲ ὅλα καὶ δι' ὅλων τὸ θέλημα τοῦ Κυρίου, ἀκόμη καὶ ἂν ὑπάρξουν σοβαρὲς ἀμφισβητήσεις γιὰ κάποια πράγματα, ἄς μὴν ἀμφιβάλλουμε πὼς, ὅταν ἐνεργοῦμε μὲ γνήσιο πνεῦμα ὑπακοῆς, ὁ Κύριος, στὸ ὄνομα τοῦ ὁποίου ἀσκεῖται ἡ ὑπακοή, θὰ μᾶς φανερώσει ἐσωτερικὰ ἢ μὲ ἄλλον τρόπο τὴν ἀλήθεια καὶ ὀρθότητα αὐτῶν πού μᾶς ὑποδεικνύονται, μὲ ἀποτέλεσμα τὴν περισσότερὴ εἰρήνη καὶ τὴ βαθύτερη ἀγάπη καὶ ἀμοιβαιότητα, πού ἡ συνεχὴς ἄσκηση ὑπακοῆς χαρίζει στὴν ψυχή.

Ἐπὶ ὑπάρχουν πολλὲς ὑπακοές; Ὁχι, ἀλλὰ μία καὶ μόνη, ἡ ὑπακοή στὸν Θεὸ διὰ μέσου τοῦ πνευματικοῦ μας χειραγωγοῦ, στὸν ὁποῖο διὰ τῆς Ἐκκλησίας μᾶς δόθηκε ἐντολὴ νὰ ὑπακούουμε. Ἡ ὑπακοή στὶς λεπτομέρειες τῆς ζωῆς μᾶς ὀδηγεῖ στὴν ὑπακοή καὶ στὰ μεγάλα καὶ σοβαρὰ ζητήματα, πού ἔτσι ἢ ἀλλιῶς θὰ προβάλλουν στὴν πορεία μας.

«Ὁ πιστὸς ἐν ἐλαχίστῳ καὶ ἐν πολλῷ πιστὸς ἐστὶ», λέει ὁ Κύριος (Λούκ. 6:10). Ἄς μὴ φοβόμαστε τὴ λέξη ὑπακοή καὶ πιὸ πολὺ τὴν πράξη ὑπακοῆς. Ἐπὶ ὑπάρχουν τέκνα τῆς Ἐκκλησίας πού δὲν τολμοῦν νὰ τὴν προφέρουν καὶ ἄλλοι πού ντρέπονται γι' αὐτὴν τὴν ἀπαίτηση τοῦ Χριστοῦ. Αὐτὸς ὅμως ὑπῆρξε ὑπάκουος σὲ ὅλη Του τὴ ζωὴ «αἰσχύνῃς καταφρονήσας» (Ἐβρ. 12:2). Πρῶτος αὐτός. Ἄς χαιρόμαστε, ἀντίθετα, γιατί ὑπακούουμε στὸν Χριστὸ καὶ στὴν Ἐκκλησία του καὶ ἄς σεβόμαστε αὐτούς, πού τοὺς δόθηκε ἡ ἐξουσία νὰ ἀπαιτοῦν ὑπακοή.

Ἡ ὑπακοὴ στὴν Ἐκκλησία εἶναι ἡ πιὸ μεγάλη δύναμη ἐνότητος καὶ ἀγάπης μέσα στὴν Ἐκκλησία καὶ τὸ μεγαλύτερο καὶ δυνατότερο κήρυγμα ποὺ μπορεῖ νὰ γίνεταί σ' ἕναν κόσμον διχασμένο καὶ διαιρεμένο καὶ περικλειόμενο ὅλο καὶ περισσότερο σὲ ἕνα τερατώδη ἀτομιστικὸ ἀπομονωτισμὸ. Ἡ ὑπακοὴ βρίσκεται μέσα στὴ λογικὴ τῆς ἀγάπης καὶ ὅπωςδήποτε τῆς ἐλευθερίας, ὅπως ἤδη τονίστηκε. Χωρὶς τὴν ὑπακοὴ οὔτε ἀγάπη εἰλικρινῆς ὑπάρχει οὔτε ἀδελφικὴ καὶ πνευματικὴ ἐνότητα. Ἀγάπη χωρὶς ὑπακοὴ εἶναι ἀνίκανη νὰ οἰκοδομήσει μίαν ἱεραρχημένη κοινωνία πιστῶν. Καὶ δὲν μπορεῖ νὰ σταθεῖ κατὰ τὸ ἀνθρώπινον ἡ Ἐκκλησία ὡς κοινωνία ἀγάπης χωρὶς τὴν ὑπακοὴ στὸν πρῶτον ὑπακούσαντα Χριστό, τὸν καὶ ἀρχηγό της. Ἐμεῖς ἐδῶ τί θὰ εἶχαμε νὰ ποῦμε σὲ ὅλα αὐτά; Τὴν ἀπάντηση ὀφείλει νὰ τὴ δώσει ὁ καθένας μας στὴ συνείδησή του καὶ στὸν Κύριον.

Πηγή: agiazoni.gr